

Universul Literar

Gottfried de Bouillon înaintea Ierusalimului.— (Vezi explicația)

Christos a inviat!...

Din slăvirea cea cerească
Fiul Domnului cel sfânt
Pogorîtu-s'a în lume,
Pătimit-a pe pământ!...

Chinuit a fost de lumea
Cea necată în păcat,
Pentru care cu răbdare
S'a jertfit neîncetat...

Farisei, cărturarii
Prigonitu-l-au cumplit.
Și în chinuri ne'ndurate
Corpu' sfânt i-au răstignit...

Dar Christos, murind pe cruce,
Ertător, ca un sărac,
Zis-a: «Iartă-i, Doamne sfinte
«Că nu știu nici ei ce fac!»

Și a treia zi de moarte
Fiul Domnului cel sfânt
Dintre morți, călcând pre moarte,
A 'nviat din sfânt mormânt!...

Și aduse lumii pace
Și erare de păcat,
Fericire și dreptate
De la domnul îndurat...

Mila pentru săracime.
Ajutarea în nevoi,
A 'nviat odat' cu densul
Și d'atunci există 'n noi!...

Azi, de ziua de 'nviere
Și erare de păcat,
Universul v' salută
Cu: *Christos a inviat!...*

Universul.

CRONICA

Vectnic vor fi mărețe și sfinte învățămintele pe care ni le dă viața și faptele fondatorului Creștinismului.

Acela care-și zicea sieși: «Fiul Omului», a voit să arate unei omeniri plină de păcate cum trebuie în adevăr să fie adevăratul om și cum pacca și fericirea, prin exemplul cel bun, se pot statornici pe pământ.

A arătat prin exemplul său de sublimă abnegație că fericirea stă în iubirea aproapelui, iar nu în prigonirea lui, în a lui ajutorare, iar nu în jaf și nedreptate, căci pământul este destul de mare pentru toți și, cum a zis Mântuitorul: «Toți suntem frați, fiți aceluiași D-zeu.»

Sublima învățatură a prins repede rădăcinii; căci și atunci, ca și azi, mulți nenorociți ascultau vorba cea bună ca un fel de leac al durerilor lor.

Învățătorul, însă, de și a luptat pentru împăcirea, a fost prigonit și tragedia a căreia amintire am serbat-o în săptămâna patimilor e cea mai sublimă din viața omenirii.

Isus, pîrit, vîndut și părăsit de ai săi, a fost supus la munci grele și omorît pe cruce.

Doctrina, prin aceasta a căpătat bottezul ei de sânge și s'a întins ca fulgerul în lumea toată, sguduind din temelie și dărîmînd colosala clădire a imperiului roman.

Astăzi, zicem cu toții «Christos a inviat!» Simbolul dreptății, al adevărului nu putea să fie înăbușit.

Puterea «Cuvîntului» n'o poate zdrobi nici o putere materială, iar crucea, semnul suferinței pentru dreptate, a rămas legată de doctrina Mântuitorului.

Învierea Cuvîntului trebuie să fie o sîrbătoare pentru tot omul.

O sîrbătoare la aceia pentru cari dreptatea în adevăr a inviat o speranță pentru oamenii și popoarele care mai zac sub jugul asupritorilor.

Căci, Cuvîntul n'a ajuns încă la realizarea scopului său.

Și acum, după aproape XX de veacuri, sunt apăsăți, sunt muritori de foame și sunt și imbuiași, iubitori de vîrsare de lacrimi și de sânge.

Christos a inviat! strigăm celor d'înțiu cu nădejdea că le va veni rîndul să guste din bunătățile pe cari natura le dă cu atîta prisosință omenirii.

Acestora le urăm ca speranțele să li se realizeze cât mai curînd.

Christos a inviat! zicem și celor bogați, aducîndu-le aminte că Mântuitorul a zis: «Din prisosul tău să dai celui în lipsă!»

Christos a inviat! le zicem și popoarelor cari se zbuciumă ca să-și păstre-

ze limba și neamul,—urîndu-le să aibă voință neștrămutată ca să-și ajungă țelul.

N'Clan.

INVIERE!

Pe patu' de durere Nicu zace... Se chinuște de luni de zile în cele mai grozave suferințe...

Și boala lui e indoit de mare: pe lângă boala trupezască e și boala sufletească...

Suferă cumplit în suflet, pentru că din pricina boalei a pierdut slujba, a lăsat fără pâine pe iubita lui nevastă, pe dragii lui copilași...

Oh!... ce angeri de copii!... Un băiat și o fetiță, frumoși ca frumusețea, drăgălași ca minunea...

Băiețelul are trei ani, fetița două... Numai farmecul vorbirei lor, numai bucuria și veselia jocurilor lor copilărești mai alină durerea bietului tată...

Oh... doamne și dacă s'ar duce ei, ce-o să se facă copilașii, biata lui nevastă, fără sprijin, fără nici o mîngăiere pe pământ?...

Gîndul acesta îl chinuște mai rău de cît boala de care zace.

Gîndul acesta o să-l răpue, dacă D-zeu, în nesfârșita-i bunătate, nu va avea milă de densul, de sîrmana femeie, de dragii copilași...

Sîrmana Smaranda!... Se topise pe picioare îngrijind de bărbat, vîzînd de copii.

Vai!... Zădarnice sfîrșiri!... Zădarnice lupte!...

Sărăcia care intrase neîblînzită în casa lor mărea boala lui Nicu, slăbea curajul și micșora puterile nenorocitei femei...

Ce nu făcuse ea ca să cumpere doctoriile bărbatului, ca să dea pâine copilașilor săi!

În nopțile tăcute și lungi de iarnă, veghindu-și bărbatul și copiii, muncise cu acul, muncise pentru străini, până în zorii de zi când începea o nouă muncă, munca casei, îngrijirea de toate zilele!...

Dar ori cît se trudea, ori cît se prăpădia câștigul ei era prea mic ca să ajungă la toate nevoile casei...

Cu lacrimi în ochi, vinduse una câte una, toate lucrurile ei, cumpărate cu multă anevoință, agonizate cu multă caznă...

În sărăcicioasa odaie nu mai rămăsese de cît patul pe care bolia Nicu, patul în care se odihneau copiii și ea, o masă veche și un biet scaun de paie...

Era o sărăcie grozavă, o sărăcie cum numai cei ce nu pot cerși și-o pot închipui...

Și Paștele venea... Se apropia tot mai mult...

E în Vinerea mare...

Nicu, băgat cu capul între perne, adîncit în gîndurile-i triste, par'că doarme...

Zmaranda plecată pe lucrul ei lăcrămează în tăcere...

Copilașii se joacă la poalele mamei...

— Și vine Paștele, mamă!... zice băiatul de odată trăgînd pe muma de rochie...

— Da, băiatul mamei!... Vine!...

Fetița bate din palmuțe bucușoasă și sare în sus voioasă:

— *Pacele!... Pacele!*... strigă ea cu vocea-i drăgălașe.

— Și Paștele mămițo ne aduce haine noi, nu e așa?...

Zmaranda d'abia își poate stăpîni un suspin de durere...

— Da, mămițo, v'aduce!...

— Ce buclie!... strigă fetița... Și mie lochiță, mămițo?

— Da, și țic rochiță, mămițo...

— Ce bine 'mî pale!...

Și fetița se plimbă cu mîndrie prin casă ca și cum ar avea deja rochița pe densă...

— Dar ghetuțe?.. întrebă băiatul...

O să ne cumperi ghetuțe?...

— Și pîlîlie!.. strigă fetița alergînd la mămă și luîndu-i genuchii în brățioare...

— Da, da... îngână muma... și ghetuțe și pîlîrie... O să ve iad...

Și lacrimile o podidesc, pe cînd un gemet sfîșietor eșia din peptul lui Nicu...

— Și cînd o să zicem tătucului și mamei *Christos a 'nviat!*... O să ne dai ouă roșii?

— *Ouă roșii!*... *Ouă roșii!*... strigă fetița... Mic 'mî pace... Să 'mî dai, mămițo, și mie...

— O să 'ți dai fetița mamițo!

— Ce buclie!... Vine ouă loșii cu

Pace și cu lochiță!...

Și în culmea bucuriei își rostogolește capul pe genuchii mamei...

Din ochii mamei picură lacrimi amare, din sinul tatălui ies oftări crude... O lacrimă cade pe obrazul fetiței... Ea ridică capul îndată și se uită la dînsa mirată:

— Ce?... *Plîngi*, mamă?... zice ea cu o nutră tristă.

Și îndată începu și ea a se scînci și din ochii ei frumoși a scoate lacrimi-mioare cristaline...

Muma își șterge lacrimile în fugă, își înăbușe suspinele:

— Nu plîng fetița mamei, nu... Dar ca să ai rochiță și ouă roșii de Paște, trebuie să te rogi lui D-zeu să ți le dea...

— Și eu, mămițo?... întrebă băiatul...

— Da și tu, băiatul mamei...

Cei doi copilași ingenuchie la icoana Fecioarei cu Domnu Christos în brațe, așezată de perete la capătul patului...

— Maica Domnului!... zice băiatul împreunîndu-și mîinile în semn de rugăciune, și tu al un băiețel ca mine...

dă 'mî și mie cum ți dai lui, hăinuțe...

— Și mie lochiță!... se roagă fata...

— Dă dar și ouă loșii...

— Dă-ne maica Domnului, dă-ne...

— Dă-ne, mămițo, dă-ne!...

O bătaie în ușă...

— Iată-i... zice Smaranda îndreptîndu-se spre ușă și ștergîndu-și lacrimile...

Ușa s'a deschis, un poștaş intră.

— D. Nicu Strămbeanu!... zise poștaşul...

— Aci, d-le...

— O scrisoare recomandată...

Copiii s'au sculat și se uitau mirați la uniforma poștaşului... Nicu a întors și el capul și se uita cu o privire întrebătoare...

Zmaranda a iscălit recipisa și a 'napoiat'o poștaşului care pleacă...

— De la cine s'a fic? întrebă Zmaranda desfăcînd scrisoarea...

— De la Maica Domnului! zise fetița.

Zmaranda a desfăcut scrisoarea. Din ea pică două hîrtii albastre, două hîrtii de cîte o sută...

Copilașii le prind din zbor... Părinții rămîn uimiți și se întrebă:

— Ce minune e asta?

Zmaranda citește!

«O muma nenorocită, cunoscîndu-vă suferințele, v'ă trimite acest slab ajutor de sfințele Paști, pe cari să le petreceți cu bine. Plîngeți-o!...»

— Bine-cuvîntată, fi!... Ori cine veți fi!... zice muma luînd hîrțile din mîinile copilașilor, cari admiră figurile de pe ele.

— D-zeu ușureze-ți durerea, cum mi-ai ușurat'o mie!... zice Nicu cu chipul mai înviorat...

— Iar voi, copiii mamei, mulțumiți cu mine mamei Domnului că v'a dat haine și ouă roșii de Paște...

Și muma și cei doi copii ingenuchie în fața icoanei și aduc mulțumiri prea sfinței Fecioare, pe cînd din ochii lui Nicu curg lacrimi de bucurie, lacrimi de ușurare.

Marion.

OUË ROȘII ȘI COZONACI

De ce nu 'i obiceiul ca, după Inviere, în loc de ouă roșii, ce 'ntr'una tot ciocnim. S'avem deplînd' voce a strînge dulcea miere Pe buzele acelei pe care o iubim!?

De ce nu 'i obiceiul ca, după Inviere, în loc de cozonacii calzi, proaspeți, ce mîncăm, S'avem deplînd' voce, cu farmec, cu plăcere, Pe-un sîn alb și fierbînt, amorul să gustăm!?

Aceste obiceiuri de s'ar schimba odată, Iubirea 'ți însuș, dragă, să fie neschimbată, Iar amîndot tot liniți și iubitori să fim,

Să ne 'mbătăm, cu astăzi, de-o dulce pîesic, — Ași vrea în tot-d'una tot Paștele să vie, Și s'nta Inviere, cu drag s'o prîsnuim!

Aprilie 1894, Roman. CAROL SCROB.

Florile și Invierea

— Basn de Paști —

I

Toamna murind, lăsase 3 copilași: Seamên, Murguși Frunziș. Cu îngrijirea acestora se însăreînase bîtrîna ei soră, Iarna, care, neștiind cum să 'i ocrotească mai bine de răutatea fiilor ei, Gerul și Viscolul, îi ascunsese într'un cojoc alb.

Pe cînd fiii ei colindau pământul, făcînd să trosnească lemnele și petrele, să înghete riurile și mările, să zguduie pădurile și stîncile, însoțiți în colindarea lor de haite de lupi și stoluri de corbi, bîtrîna mătușă aprindea focul în vatră, scoțea din cojoc pe cei trei nepoți și îi lăsa să se joace la dogoarea fuvietoare, iar ea se uita cu drag la dînsii cum se jucau și se iubiati, ca niște copilași cuminte ce erau.

Îndată ce auzia trosnind pădurile, rîsunînd vîile, urlînd lupii și croncîniind corbii, iute își lua nepoții și 'i ascunde în cojocul lor, sfătîndu-i să tacă ca mormîntul, căci cumplitii ei fii se întorceau acasă, și mare 'i era groaza să nu 'i afle, căci i-ar fi ucis și spulberat îndată, cum ucideați și spulberați tot ce aflați viți în calea lor.

Dar n'apuca Gerul și Viscolul să se apropie bine căci focul amorția în vatră, iar ușa se deschidea isbîndu-se de perete. Cum intră, solzi de ghiată se grămădea pe pereți și un vârtej de zăpadă năvălia ca hora ieclor fiorose. Bîtrîna mamă sta incremenită într'un colț, căci mamă-mamă, dar tot se temea de urgia lor, știindu-i cît sunt de haini și de cumpliti, — mai cu seamă cînd se învîrteau prin casă, sfîrșînd pe nări și mormînd ca urșii sfîmăzînd cînd simt ființe omeniești ascunse în desîșul de mure:

— Miroase a vii! Miroase a vii!... Bîtrîna vrăjitoare, nu cum-va ascunzi pe cine-va în vizuina noastră?

— Dar cine mai poate rămîne vii pe unde umblați voi, cînd chiar eu, mama voastră, simț că amortește inima în mine!—rîspundea bîtrîna mamă, iar afară se auzia ca o larmă infernală: urletul lupilor și croncîneala corbilor.

— Auzi că minți! Auzi că minți!— adăogați ei rînjind.

— Da, da, lupii și corbii, singurele vietăți cari se mai împacă cu voi!— îngana ea tremurînd.

Și după ce stăteau puțin de răsuflăți, cei doi monștri pleacă, însoțiți de haitele și stolurile lor, răspîndînd groaza și moartea pe ori unde treceau.

Și acești doi monștri erau uriași în făptura lor.

Gerul era înalt, subțire, cu plete de păr cenușii și lînce pe tîmple, cu ochii albaștrii și ghețoși. Două șiruri de dinți mari și albi clîntăneau în gura lui ca crăcile unei păduri uscate. Mustățile și barba îi erau toate sloi de ghiată, cari sunau cînd vorbea și mergea. Mîinile și picioarele lungi ca plopii, cu unghii de fier, înghetau apele cele mai fieroase. Cînd se rezima de vre-un copac sau stîncă, copacul și stîncea trosnau îndată.

Viscolul însă era mai mare, cu părul, barba și mustățile albe și fîlfîmde. Învîluit tot-d'una într'un vârtej de nisoare, așa că picioarele și mîinile nu i se vedeau. Vocea lui era un urlet sîlbatic.

După ce se depărtau bine cei doi monștri, așa că abia se mai auzia prin vîi depărtate mersul lor, bîtrîna aprindea iar focul și iute alerga la cojoc unde afla pe cei trei nepoți, tremurînd ca varga de frig și groază. Îi scoțea, îi încălzea la vatră și îi lăsa să se joace.

Azi așa, mîne așa, cei trei copilași, Seamên, Murguși Frunziș, trăiau bine-rîu, mulțumită bîtrînei mătușe care-și frămînta capul cum să 'i ascunză mai bine.

Dar cînd fu pe la mijlocul lunei Faur, bîtrîna lor mătușe începu să slăbească, așa că nu mai putea să se miște din pat.

Intr'o zi simțindu-și sfîrșitul aproape, își încordă toate puterile și chemă lângă patul ei pe cei trei nepoți, cărora le zise:

— Dragii mei, vedeți că am să mor. Fii mei, întorcîndu-se și aflîndu-mă moartă, vor începe să caute prin toată vizuina, să vază ce moștenire le las, și sigur că, dînd peste voi, singura moștenire ce mi-a rămas de la sora mea, v'ă vor ucide în furia lor. De aceea este bine să luați cojocul în spî-nare căci acest cojoc este singura voastră scăpare, și să v'ă duceți în lume, unde v'ă va îndrepta Dumnezeu.

Luati-vă merinde ca să aveți pînă veți ajunge în putere, și la largul vostru.

Și zicînd așa bîtrîna Iarnă murind le dete cea din urmă sîrutare.

Copilașii își luară cojocul și merindele și plecară în lume.

Soarele, vîzîndu-i, prinse milă de densii și începu să 'i încălzească cu razele lui, iar noaptea cojocul îi apăra

de furia gerului și viscolului, cari tot mai colindau p'allocurea, dar din ce în ce mai rar.

Azi așa, mâine așa, până când cei trei copilași ajunseră trei flăcăiași, că 'ți era drag să te uiți la ei. Ei vedeau cu ochii cum creșteau și se întăreau.

II

Ei își afiaseră adăpostul la poalele unui munte răpos, în marginea unei păduri, aproape de un riu care se silea să spargă și să arunce ghiata și troenii cu cari îl încărcase Gerul și Viscolul.

Nu departe de ei era o potecuță care ducea în munte.

Din când în când ei vedeau pe acea potecuță trecând o bătrână frumoasă, dar așa de tristă și ostenită, că li se rupea inima de mila ei. Cum o vedeau, îi esau înainte, o invitau să se repauneze și o ospătau cu merindele lor. Bătrâna primea cu mulțumire și se depărta bine-cuvântându-i.

Azi așa, mâine așa, până când într-o zi cei trei feciori, prinzând curagii, întrebăru pe acea necunoscută:

— Bună bătrână, iartă cutezanța noastră, căci mila ne face să te întrebăm: ce durere mare te face așa de tristă și ce dor adânc te mână mereu pe acest drum lung și pustiu?

— O dragii mei!—le răspuse ea și două șiroaie de lacrimi începură a curge pe obrazii ei triști și ofliți,—eu sunt mama cea mai nefericită din lume. Am trei fice, cum nu sunt altele sub soare. Ele se numesc Floriile, căci eu sunt zina Florilor. Dar doi monștri fără inimă, doi uriași cu cari nu este în stare nici o putere omenească să lupte, Gerul și Viscolul, mi le-au răpit una câte una și le-au închis ca într'un mormânt, într'o peșteră fioroasă din muntele acesta, unde se svêrcolesc toate vânturile turbate, viscolind și geruind tot anul. De aceia mă vedeți bătând mereu drumul acesta și intrând în munte. Nu că am credința să pot ajunge vre-o dată la ele, dar cel puțin să mă apropiu de peștera unde le știu că lungează la frig și întunerice lipsite de cea mai mică rază de căldură și lumină! Fetele mele, cât erau ele de frumoase! Ori unde ochii lor se îndreptau, ori unde pășeau, ca prin minune creștea verdețată și flori, iar stoluri de păsălele se adunau și cântau împrejurul lor.

Cei 3 feciori se uită unul la altul, citindu-și în cugete și cum fie-care avea același cuget ca cel-laltu, cel mai mare, Seamăn, zise:

— Înțelegem durerea ta, bună mamă, ca unui ce de mică am fost deslipiți de la stîna mamei noastre. Știm cine sunt acei doi monștri, cari au răpit pe fetele tale, căci și noi, în copilăria noastră am suferit de cruzimea lor. Dar ori căt de uriași sunt ei, vom încerca să dăm murei pe fetele ei.

Și zicând așa, câte trei ridicară mânele în sus, ca semn de jurământ.

Bătrâna nu mai știa ce să le zică. Mulțumirea, bucuria, recunoștința scintilaie în ochii ei, pe când sufletul îi tremura cugetând că acei trei inimoși tineri se duc la o moarte sigură. Dar inima ei de mamă o făcea să nu crute nimic pentru a scăpa pe fetele ei.

Tinerii se trag d'o parte și se sfătuiesc între ei, amintindu-și cuvintele mătusei că cojocul poate să le fie de ajutor și în scăparea Floriilor.

Hotărâți de drum, luară merinde și câte trei sub cojoc, plecară înainte. Bătrâna îi urmă până la o culme înaltă, unde se opri plângând, iar ei coborâră în acea vale vijelioasă unde se răsboiau toate vânturile turbate și înghețate.

Cu greu și găfâind înaintău bieții tineri fie ce pas, căci trebuiau să dea pept vânturilor viscoloase, cari le înecați răsufierea, sau să înfrunte vânturile geroase care le amorțeau picioarele. Acestea strejuiată valea. Când ei nu mai puteau să facă nici un pas, se pitulau, tremurându și găfâindu, sub cojocul dăruit de mătusa lor până se întemați și iar apucați înainte.

Așa și tot așa năntău pas cu pas până când vânturile, atât cele geroase cât și cele viscoloase, uimite de atâta cutezanță și putere, alergară să spună părinților lor, Gerului și Viscolului, cari strejuiată la gura peșterii unde erau închise Floriile.

Cei doi uriași, auzind cele spuse de vânturile lor, plecară să vadă cine sunt cei trei cari cutează să le înfrunte puterea. Tocmai atunci Seamăn, Mugur și Frunziș, se apropiară de peșteră, ac-

Prințul Carol de România.—(Vezi explicația).

perii de cojoc și făcându-și drum prin zăpadă ca niște soboli prin pământ.

Gerul și Viscolul văzură cojocul și îl cunoscură că este al mamei lor, și atâta furie îi coprinse în cât asmutind toate vânturile, lupii și corbii, pământul începu să se cutremure, stâncile să se răstoarne, pădurile să se dărime, vârtejetele să întunece cerul, ca cum sfârșitul lumii avea să sune.

Cine știe dacă până în cele din urmă cei trei tineri ar fi isbit să înfrunte urgia celor doi monștri uriași, cine știe dacă n'ar fi căzut victime devotamentului, fără sfînta minune din Golgota care le-a venit în ajutor!

Tocmai atunci ângerii cerului voind să înfrumusețeze pământul cu toate podobeale lui, pentru a saluta învierea lui Isus, au venit în ajutorul celor trei tineri cari, îmbărbătați, au isbit să îngenuche la gura peșterii pe cei doi monștri, scăpând Floriile, cele trei surori, cu cari s'au cununat apoi, laudând și măriind pe cel ce a înviat din morți pentru fericirea tuturor!

Și de atunci cei trei frați, Seamăn, Mugur și Frunziș, cu cele trei surori mirese, Floriile, salută învierea lui Isus îmbrăcând pământul cu toate frumusețele lor.

Bacău, 1894

Gr. H. Grandea

Toți abonații pentru un an la «Universul» politic, zilnic, primesc gratis—ca premii—un foarte frumos binoclu pentru teatru, artistic zugrăvit, într'o punguliță prea elegantă, de catifea de mătase. Acest binoclu nu se poate cumpăra în România nici cu 30 de lei. E o adevărată noutate, fabricată într'adins pentru administrația ziarului nostru, de către o mare fabrică din Paris. A se vedea pe pag. 6-a condițiunile abonamentului.

SPRE INVIERE

Dedicată tinerimei

Tinere! să-ți iei avântul, fără a perde multă vreme: Pentru o nobilă pornire prea târziu să nu te aprinzi! Sunt un vechi și bun prieten ce-ți dator ca să te chem (te chem) Pe un câmp unde vibrează inimile de suferință! Ne îndoiți de suferința să dăm peptul, cu mânu-rie. Luptei sfinte, care duce către un mare viitor, Când întreaga omenire va împărți, în armonie, Razele dreptății, care nu'z azi parța tuturor! Nu e vis, nu e părere ce s'aude în depărtare: E ecoul celor inimi cari atât au suferit: El vestește, Imnel triste, că se n'altă fabric, mare, Viitorul omenirii, ce prea mult a răfăcut!... Înainte! tot pe drumul început de inimi sfinte, Ce îndurat-au, cum noi astăzi încă tot mai înduram Persecuții de tot felul, de la cei ce și înainte Stău obstacol propășirii, pentru care noi luptăm!

Înainte! căci o stâncă de lovire se prăvălește! Resistența noastră fie ne'nteruptă pentru veșii... Mort e omul care mure fără să simtă că trăiește Și e trist de nu lași urme mari, frumoase când tu pleci!

1894, Aprilie.

ALEX. I. ȘONTU.

Ilustrațiile noastre

Gottfried de Bouillon înaintea Ierusalimului

Deja din veacul al 4-lea al erei creștine începuse obiceiul ca oamenii să facă pelerinagii în Palestina, pentru ca să își mântuie sufletele de păcate și să dobândească iertarea cerească pentru greșelile comise în viață. În decursul vremurilor numărul pelerinilor creștine mereu și cu aceasta se mărea și dorința de a se scoate locurile sfinte ale creștinătății din mâinile necredincioșilor.

Și tocmai în timpul, când relațiile bisericești în apusul Europei stăteau rău, când lumea creștină era împărțită în partide dușmane, și întreaga Europa era neliniștită din cauza luptei pentru supremație între papism și regalism—tocmai în haosul acela de nemulțumiri și de lupte de mizerie și de încercături politice pătrunde ca o rază luminoasă strigătul pentru liberarea sfîntului mormânt, entuziasmând și umplând de speranță inimile oamenilor.

Din toate părțile lumii creștine au început să pornească cete de oameni spre Constantinopol unde era locul de adunare și întâlnire al cruciaților.

Odată când s'a făcut pe un șes lângă Nicea numărătoarea oamenilor, s'au găsit 100,000 călăreți îmbrăcați în zale și 300,000 de oameni pedestri, afară de numărul imens de cai, femei, copii, preoți și călugări.

Din timpul lui Xerxes, regele Persilor, nu s'a mai văzut în Asia mică o armată atât de numeroasă și o anes-tecătura așa de curioasă de popor.

Când însă peste 3 ani, cruciații și-au ajuns scopul, adică au ajuns la Ierusalim, armata lor abia număra 20,000 de oameni. În ziua de 7 Iunie 1099, ei au văzut de pe un vârf de deal, pentru întâia oară Ierusalimul și atunci cu toții au căzut la pământ și au început să verse lacrimi de bucurie și să cânte de laudă lui D-zeu.

Abia însă după lupte sângeroase cu musulmanii au reușit la 15 Iulie, după un asalt care a durat 2 zile, să cucerească Ierusalimul.

Cu strigăte entusiaste de: «D-zeu vrea aceasta! D-zeu ne ajută!» au pătruns în oraș și au început să omoreze fără milă pe necredincioși, căci în fanatismul lor religios ei credeau că astfel de omoruri sunt plăcute lui D-zeu și e de datoră lor să le săvârșească.

După ce și-au răsunat îngrozitor și li s'a potolit setea de sânge, creștinii s'au stămpărat de tot și au început cu toții să meargă spre biserica sfântului

mormânt, cu capetele descoperite, cu picioarele goale și cântând psalmi și alte imnuri religioase.

Tabloul de pe pag. I reprezintă pe conducătorul creștinilor în acea război, Gottfried de Bouillon. E scena când ei văd Ierusalimul și cad jos, rugându-se lui D-zeu.

Prințul Carol de România

Tabloul de pe pag. 3 e luat după o fotografie executată în atelierul d-lui Mandy.

Tabloul reprezintă pe micul prinț Carol al României, apărând dintr'o găoace de ou, așezat pe un fel de cuib de pasăre.

Fotografia e de o gingăsie rară, și am crezut de cuviință s'o reproducem în «Universul literar» de Paști.

«Lăsați copiii să vie la mine»

Nenumărați pictori, desenatori și sculptori au executat această scenă superbă descrisă de evanghelistul Marcu. Cu toate acestea artiștii din toate vremurile au fost insuflețiți de ea și s'au încercat să o prindă în forme neperitoare. Fie-care a căutat să o reprezinte într'o formă deosebită de a artistului anterior lui.

Unul dintre cei mai celebri pictori germani, Julius Schmidt, un idealist și cunoscător adânc al religiei creștine a zugrăvit scena aceasta într'un chip cu totul deosebit, natural și superb.

Localitatea câmpenească, portul și întreaga înfățișare a Mântuitorului, a tinerilor, a femeilor și copiilor se potrivește admirabil cu caracterul timpului în care Isus Christos umbla pe pământ. Pictorul n'a voit să fie seama de semnele sfînteniei și divinității, de aureola și de cercul aurit care de obicei se pune împrejurul capului lui Christos și a apostolilor săi.

Ei apar în figură omenească fără altă idealizare sau simbolizare a înfățișării lor. Înfățișarea lui Christos, fisionomia și atitudinea lui arată blândetea, bunătatea, curățenia sufletului, pacea, iubirea de omenire și o adâncă compătimire față de cei suferinzi, părăsiți, persecutați și asupriți. De-a dreptul lui stă apostolul Petru și e nespus de blând gestul cu care oprește el pe Petru care nu voia să lase pe băieții să vie la sfântul Mântuitor. În fața și atitudinea copiilor și a femeilor se vede foarte bine impresia farmecului produs de blândetea lui Christos. Christos ține un copil desbrăcat la sin; căți-va au îngenunchiat; unora li-e frică să se apropie, iar femeile stau sfioase și blânde înaintea aceluia care a propovăduit pe pământ iubirea, credința și speranța.

CRONICA

Ca la Paști...

Sosit-a Sfîntul Paști dorit S'atât de așteptat Cu bucurie vă strigăm: Christos a înviat!...

S'acum cu roșii oue n mâini Ciocniți neincetat. Și răspundeți: Adevărat Christos a înviat!...

S'apoi mâncați și beți virtos, Golii paharul plin, C'asa' la Paști, în sêrbători, Se mănă, se bea vin...

Și trage apoi un puț de somn, De 'ți vine ca să caști, C'asa se doarme dolofan, În ziua cea de Paști...

Și, după somn, hai la grădină, La Cișmigiu de vrei, La Stan țeranul din Broșteni, La veselul Bordei...

Sau du-te înec pe la dulap Cu soață și copii, Că'i chef p'acolo, lautari, Și multe bucurii!...

Pe iarba verde poți să sezi Să cumperi floricele Și mizelie și turte dulci Să dai la demoazele...

Și poți să mănâci și mititei Să bei și vin cu oala, Să bei virtos s'apoi s'o spargi Să 'ți treacă chinul, boala...

LASATI COPPI SA E LA MINE. - (Vizi xphrafi)

BCU Cluj Central University Library

Si poti si sirbe ca sa joci,
Si chiar de unul singur,
Si poti si risca ca s'o joci
Si sa tot... pierzi la sigur...

Si 'n calusei poti sa te dai
Si chiar si in dulap,
Dar baga seama sa nu cazi
D'acolo drept in cap...

Si poti popice ca sa joci,
Sa faci un chef la toarta,
Dar te fereste sa nu dai
Din chef in mare cearta...

Ca, zeu, asa e 'n zi de Pasti
Se 'ntempla si bataie,
N'apoi la sectie ajungi
Si dormi ca o potaie...

S'acum cand tote vi le-am spus
Si drag v'am invetat,
Cu bucurie ve strigam:
Christos a iniat!...

Nicodem.

NOUI PREMII

Abonatorilor Ziarului UNIVERSUL POLITIC COTIDIAN cu incepere de la 1 Maiu 1894.

Pentru un an

In capitala Lei 30.10.—In județe Lei 38.10
Premii.—Un binoclu foarte frumos de metal, pentru teatru, artistic zugravit, intr-o pungă foarte elegantă de catifea de mătase, de o valoare cel puțin de 30 lei, precum și 5 volume din romanele noastre ilustrate. In loc de binoclu putem da următoarele obiecte: două frumoase și elegante cutii conținând, una un serviciu complet pentru scris, și alta un serviciu complet pentru cusut, precum și șase frumoase cutite și șase furculițe de metal galben aurit și cu mânerul de os alb sau de porcelan, după alegere.

Pentru 6 luni

In capitala Lei 14.60.—In județe Lei 18.60
Premii.—Un frumos serviciu pentru scris, intr-o elegantă cutie garnisită cu mătase, compus din un condei, un creion și un cuțit pentru ras hârtie, toate cu mânerul de os, foarte elegante, sau un frumos serviciu pentru cusut, intr-o elegantă cutie garnisită cu mătase, compus din cinci obiecte în os și oțel, frumos zugrăvite, adică un acar, o croșetă, un cârlig și împunsător, etc. e pereche de nasturi de aluminiu pentru manșete precum și 4 volume din romanele noastre ilustrate, după alegere.

Pentru 3 luni

In capitala Lei 7.60.—In județe Lei 9.60
Premii.—O frumoasă brătară sau o frumoasă broșă de aluminiu, ultima noutate, sau un lanț de ceasornic de metal aurit, o pereche de nasturi de aluminiu pentru manșete precum și două volume din romanele noastre, după alegere.

N.B.—Toți abonatorii ziarului «Universul» politic primesc gratis «Universul literar» colorat, săptămânal.

LA SECȚIE

Harla-Cocarla*)

Barosanca zicea și se vâicăra. Iar Crăciun tăcea și din greș oftă.
Iacă ce zicea barosanca mea:
— Haoleo, dracu ta puse să iei paralicu să'l bei eu Sanducu?... Sa'î toci ca pa ei, să'î manânci, sa'î bei?... Sa ramânem goi, și dancii și noi?... Bine'î mo?...
— Haoleo!...
— Lumea ta hulește, ca n'avem da Paste, nici lumanarica și nici preascurica, ca sa dam la popa, sa na zica popa, ba sa ne citeasca sa ne pomeasca, pa tine Craciun ca p'un creștin bun, p'a mine Saftica, ca sunt, zău, cinstita, și pa dancii pa toți, ca nu sunt natoți?... Bine'î, mo?...
— Valco!...
— Ta vaiți acu, da aseară nu... Hai bătut paraua, în vin cu ocaua... Și ai chefuit, până te-ai mahit... Și-ai venit baut, ba și chiar batut... Bine'î, mo?...
— Haoleo!...
— H'apă! bine, mo!... Sa n'avem noi sraie, c'aldea Nicolae, sa n'ai ouă roșii, ca galicacișii, sa nu zici da Paste: *Hristos Cocârlos*...
— Harla Cocarla!... zice țiganul scărpinându-și spinarea...
— Sta! ca nu'î cocarla și d'abia e'n groapa unde zice popa... H'apoi om ești tu?... Ce ta faci tu mâine da sfânta nviere, cu dancii, cu mine cinstita mure?...
*) Adevărat a înviat (țigănește).

— Haoleo!...
— Ptiu, țigan spurcat, zice barosanca e'un ton incudat, ce ti-o face ție, da capu'ti sa'ți fie... Vai da capul meu c'o duc tot din greș... E'u muncita, e'u cinstita, e'u batuta, ocarita... Sa ta ia pa tine dracu, ca mi-a dat da hacu!... M'am saturat, d'asa barbat... Ma duc dracului sa ta ia, ca nu mai pot sta...
— Si barosanca iese trântind ușa bordeliului după ea... Crăciun ridică capul se uită să vadă dacă a plecat țiganca lui... Scoate un oftat lung de ușurare, se'ntoarce pe rina cea-laltă, închide ochii și mai îndată începe să mâne porcii.
— Ar fi dormit el mult și bine dacă nu l'ar fi deșteptat la miezul nopții un zgomot de clopote nesfârșite...
— Țiganul se scoală, se freacă la ochi, întinde mâna 'n dreapta, întinde 'n stânga, apoi zice:
— Dancii, da; Safta, ba!...
— Se scarpină'n cap, ascultă clopotele, și urmează:
— Haoleo!... azi e Paști și tu Crăciun casti... Ia scoal'te băiete și pune-ale ghetе și mergi da ta'nchină la sfânta lumina...
— Si Crăciun se scoală, se îmbracă, se spală și pleacă d'acasă, se duce să ia o luminare din colț de la Sfetcu, ca să meargă la biserică...
— Intră 'n prăvălie și urează:
— Hristos cocârlos!...
— Harla Cocarla!... îi răspunde o voce de stă țiganul cu gura căscată...
— Era nevasta lui, mahită moartă, de gât cu Ilie, beat ca ea și el.
— Crăciun nu mai vede, la ea se repede... Și, poftim, bătaia, d'ăia țigănească, ce mai altă vorbă...
— Aleargă țiganii, aleargă și lumea, aleargă vardișii, iată comisarul, și bătuți, bătute cu toții la secție sunt duși cu duimul...
— Cum ajung acolo, comisaru 'ntreabă pe Crăciun:
— De ce faci țigane bătaie în noaptea Paștelui?...
— Barosana, vâitându-se, cu sânge pe chip.—M'a homorit, d-le comisaras, pupate-asf., Huite m'a homorit...
— Crăciun, scrișnind din dinți și vrând să se repeză la ea.—Ha! noroc ca ești moarta, c'alt-fel te-ăș manca d'a vie...
— Saftica, cu spaimă.—Hauleu țineți'l ca m'a omoară... Huite sangele cum curge... M'a turtit, m'a prapadit hoțul și tâlharul...
— Comisarul.—De ce ai bătut femeea, țigane...
— Crăciun.—Dacă'î rea cucoane... Necinstita și pocita, cu copii și cu barbat și cu Ilie hamurez...
— Safta.—Minte, cucoane... (Inchinându-se, făcând mătani și sărutând poddeală).—Așa sa mi-ajute mie sfânta nviere dacă nu minte... A baut paralele aseara, m'a lasat dascuță și goala și pa mine și pa dancii ș'acuma ma face necinstita, nu l'ar mai ajuta sfintele Paste să'l ajute...
— Crăciun.—Ce-a cautat cu Ilie în carciuna și va pupați, nu v'a fost parcat sa va fie că e 'n ziua d'a Paste...
— Safta.—Da necazul tēu...
— Crăciun.—Și te pupați cu el...
— Safta.—Tot de necazul tēu...
— Crăciun.—Hapoi vezi că ție e hamurez.
— Safta.—Ba e varu meu da frate...
— Crăciun.—Da ca Neacșu și Stan care tot veri își sunt și d'ăia ta pupi cu ei...
— Safta.—Haia s veri d'al douilea și ca rude...
— Comisarul.—Tăcere!... E vorba că ai bătut-o... Ai să faci aci la mine Paștele și peste două zile ne rēfuim...
— Safta, ridicând mâinile rugătoare și plângând.—Haoleo, d-le comisaras, nu ție face păcat cu bietul barbat, că'î nevinoat... Lasa'l sa facă Paștele cu noi, saracutu de el...
— Comisarul.—Păi nu te-a bătut?...
— Safta.—E bărbatu-meu...
— Crăciun.—Saraca Saftica...
— Comisarul.—Și nu te-a umplut de sânge...
— Safta.—Sarut mâna nu... Mi-a curs din nas...
— Crăciun.—Of! mănecatești...
— Comisarul.—Va să zică nu ție-a făcut nimic?...
— Saftica, ducându-și degetul cel mare și plesnind din dinți.—Nici atāt...
— Comisarul.—Atunci de ce ai țipat?...
— Safta.—Făceam chef de Paști și ia-c'ăsa...
— Comisarul.—Bine!... Îi dau drumul. Dar dacă mai faceți scandal, te închid și pe tine și pe el...
— Crăciun și Safta.—Sarut mâna și *Christos Cocârlos!*...
— Comisarul, rîzînd.—Harla cocarla! Să vă păziți gura... **Miticuță.**

CARTEA VIETEI

Christos și-a dat trupul și sângele pentru mântuirea oamenilor; dea bogății numai puțin din prisosul lor pentru mântuirea celor în nevoi...
— Paștele e ziua învierii și a bucuriei veșnice; ea și Christos, omul învie, după chinuri îndelungi și obositoare, în această zi de odihnă și uitare de suferințe.

PAȘTELE

(Câte-va date istorice. — Obiceiuri de Paște în Germania și Corsica)

Cuvântul Paște vine de la vorba ovreiască Passah (citește Pașah) și însemnează «Cruțare». Paștile sunt cea mai mare sărbătoare a Israelitilor; la început era sărbătoarea recoltelor, apoi mai târziu s'a ținut în amintirea ieșirii din Egipt și a scăpării poporului de persecuții, când D-zeu (Jehova) i-a «crutat» de multe rele.
In locul sărbătorii ovreiești Passah, Paștele a început să se țină în amintirea învierii lui Isus Christos. La ovreii Paștele se ținea de la 14 până la 21 a Nisanului care era a 7-a lună a anului civil și I-a a anului bisericesc, la ovrei (Martie-April).
Germanii vechi numeau paștele *Ostara*. *Ostara* era, după ei, zeita primăverii și numele Ostara l'au dat acestei sărbători mari care se ține primăvara.
La începutul erei creștine a fost o mare dispută în ce zi să se ție Paștile. Cearta s'a terminat abia pe la mijlocul veacului al 2-lea la consiliu de la Nicea (325) când s'a decis ca Paștile să se serbeze în Dumineca, care urmează îndată după luna primă a primăverii și dacă această lună plină se arată dumineca atunci să se țină Paștile în dumineca următoare, adică nici odată înainte de 22 Martie și nici după 25 April.

In Oberlauvitz (Saxonia) și mai cu seamă în orașul Bautzen și în comunele de prin împrejurimi, în ziua de Paști, la amiază, toți locuitorii cu femeile lor se adună pe câte o colină sau un deal din apropiere, unde deja cu o zi mai înainte vînzătorii de fructe, de zaharicale, de covrigi și berarii își construiesc barăci mici.
Copiii îi pîndesc deja de mai înainte la poalele dealului și la un semn dat ei se reped pe deal în sus strigînd din răspuțeri:
— Ouă! Ouă!
Bărbații și femeile aprovizionându-se de mai înainte cu ouă și covrigi încep să bombardeze repede pe copii. Aceștia le prind și fie-care își dă silința să apuce cât mai mult. După aceea fug până jos și apoi iar se răped în vârful dealului. Jocul urmează până se obosește toată lumea.
Obiceiul acesta e străvechiu și datează din timpul când germanii nu erau încă convertiți la religia creștină.

In patria lui Napoleon cel Mare (Corsica) sunt și acum niște obiceiuri foarte curioase, carii sunt departe de a se potrivi cu caracterul sfînt al sărbătorilor religioase și mai cu seamă a Paștilor.
Deja din ajunul Paștilor, o mulțime de locuitori din orașe sau comune încep să cutreere străzile trăgînd focuri de puști, de pistoale sau revolve.
Lor le răspund tot cu împuscături alți oameni cari stau la ferestrele caselor.
Din fericire se împușcă numai cu cartușe oarbe ast-fel că nu se întîmplă nici o nenorocire. Același lucru se petrece și în ziua de Paște. Străzile se umplu de fum și în mijlocul acestui zgomot puternic preoții merg la biserică. S'au făcut încercări ca să abată pe oamenii de la acest obicei, dar a fost imposibil.
Locuitorii au declarat că mai bine nu merg la biserică de cât să nu împuște în ziua învierii lui Isus Christos.

UN SFAT.

Sfătuim pe toată lumea, De la mic și pîn'la mare, Ca în ziua cea de Paște. La bătut și la mîncare, Să fie cu cumpătare... Că mîncarea peste fire, Ouă roșii mai cu seamă, Și bătutul și cu cheful. Tras virtos la cataramă, Drept la boală te dă 'n seamă.

OUËLE DE PAȘTI

(Obiceiuri rusești)

Rușii, în sărbătorile Paștelui au o mulțime de obiceiuri plăcute și grațioase. Toată lumea știe pe acela care, în clipa în care Christos, după tradiție, a eșit din mormînt, consistă în sărutări schimbate în biserică cu vorbele de: *Christos a înviat!*...
Iacă un obicei pe care nu'l cunoște până acum nimic și care e foarte dragălaș.
Înainte d'a se lumina de ziua Paștili, fetele ies din casă, ducînd într-o mână un coș cu ouă vopsite cu fel de fel de culori, și în cea-laltă o luminare protejată, ca să nu se stingă de o hărtie galbenă.
Dragălașele copile umblă din casă în casă împărțind ouă pe la prieteni, și, în vremea aceasta, îngrijese ca lumina să nu se stingă.
Dacă s'ar stinge ar fi un semn de nenorocire pentru tot anul; de aceea la toată lumea îi e frică când bate vîntul în noaptea Paștelui.
E de sigur o superstiție; dar nu e mai proastă ca sarea și piperul vîrsată pe masă; să sperăm că anul ăsta n'o să bată vîntul și că vîntul n'o să bată spre bucuria fetelor din Rusia.
Orî și-cum, obiceiul e curios și foarte interesant.
Și la noi se împart ouă roșii, dar după înviere și 'n ziua mare.

HAZ

In ziua de Paști, Nea Tânase barbierul se întîlnește cu Ițic croitorul, cu care e bun prieten...
— Măi, Ițic, îi zice nea Tânase, a nviat Christos, mēi...
— Tacă, moi...
— Zeu, așa!... Nu ție pare bine!...
— Să fie sănătos la el, zice Ițic vîzîndu-și de cale și lăsînd pe nea Tânase gură căscată în drum.

JOCURI

ȘARADA

de d-șora Sofia Ionescu (Pitești)
In tot d'a-una sunt la Paști
C'atunci încep eu treaba.
Și-o țiu din zori până 'n noptat
Și nu lucrez de geaba.
In două părți eu mă despart
Și 'ntîia se găsește
In case unde ea, frumos
Odată împodobește.
A doua-bună de nimic
Aci și 'n lumea toată,
C'ăsa 'n lume am fost sortit
Oh! bat'o focul soarta.

Orî-ce persoană care ne va trimite deslegarea exactă a acestei șarade cel mult pînă la 22 Aprilie va concura prin tragere la sorț la un frumos roman de un volum.

Deslegarea șaradei din «Universul Literar» No. 14 este:

CLAC

București: d-rele Maria Onoșescu, Matilda Triandafil, Diana Niculescu, Gisela Dragantiu; d-nele Maria St. Grigorescu, Elena Ioachim, d-nii Stelian P., Julius E. Dragatin, A. Cramer, Ticu Constantinescu, Mihail Orăscu, Eftimie N. Mussu, C. I. Mauda, Al. C. Ioachim, Isaac M. Grinberg, Tânase C. Dumitrescu, Popescu N. Ion, Grigore I. Odobescu, Benedict Proimescu, N. I. Mauda, Aureliu Marinescu, Theodorescu V. Enache, Gheorghe Lambru, Nicu Petrescu.
Bacău: d-nu V. Florian.
Buzău: d-na Frosa G. Petrescu; d-nu Ioan G. Petrescu.
Brăila: d-șora Elisa Meyer; d-nii Elias Lipiner, Petre Danielescu.
Gara Basarabii: d-nele Eufrosina Claiș, Eleonora Hărăjii.
Cămpulung: d-nu Costică V. Popescu.
Ceplenița (com.): d-nu I. Ionescu.
Cămpina: d-nu Nicolae I. Dimitriu.
Căllărași: d-nu M. Noreanu.
Constanța: d-na Angela Triandafil; d-nu I. Stănescu.
Focșani: d-rele Florica P. Petrescu, El. I. Munteșcu, Alexandra Zăgănescu.
Galați: d-ra Eugenia I. Ștefinescu, Anastasia G. Neenlaș; d-na Ecaterina P. Stoianoff; d-nii Moise Schaeffer, Boris M. Schopoff, Stefan Gr. Costescu, Apostol Th. Riga, Const. I. Penciu.
Oltenița: D-nu Niculae H. V. Ion.
Ploiești: d-nu Ion Theodorescu.
Panciu: G. G. Ivanovici.
Roman: d-ra Sofia D. Ștefanovici.
R-Sărat: d-na Ortensia N. I. Rădulescu.
T-Măgurele: d-nu Nicolae N. Presbeanu.
Vaslui: d-nu Moritz Cahana.
Premiul a fost câștigat prin tragere la sorți de d. Elias Lipiner din Brăila.

Castelul Fermecat

ROMAN DE PIERRE SALES

IX

Milioanele d-lui Champagney

Se grăbea într'un chip copilăresc să se afle mai curând într'un vagon pe drum spre capitală. Și seara, când sosi în Paris, bucuria sa fu așa de mare, în cât d'abea își dete timp să se spele într'un hotel: nu simțea nici un pic de oboseală după așa călătorie lungă: voia să se afle cât mai curând în vreuna din acele cafenele elegante, strălucitoare de lumină care ține deschis toată noaptea.

A doua zi dormi până la amiază, pe urmă, pe când se afla la masă cu un dejun ales dinainte, făcu o listă de tot ce trebuia să cumpere și să comande și fiind-că în lunga strămoșie în care trăise fusese nevoit să învețe a socoti, scria în dreptul fie-cărui obiect și prețul ce credea că o să dea.

Și inseria meretă, pe două coloane, una pentru Emiliană, una pentru densus. Și când ceru socoteala dejunului, făcu în chip mașinal adunarea sumelor de pe listă; socotea foarte rău, știa însuși; deci nu se miră găsind un total absurd de mare.

Trebue să mă înșel, de sigur. Făcu din nou adunarea și, iar o mai făcu. Ce întâmplare! adunase foarte exact. Totalul era foarte ridicul: cele d'întâiu zece mii de franci n'aveau să fie de ajuns.

I se aduse atunci socoteala dejunului, un mic dejun de 21 de franci între care 3 franci și jum. numai pentru crevete. Strămbă din nas și văzu atunci că un milion nu era o sumă așa grozavă cum își închipuise căci milionul lui nu putea să'i aducă de cât un venit de 40 de mii de franci.

— Și de a'și sta să mă potrivească mie însu-mi, își zise densus, ași cheltui 50 de mii de franci acum îndată.

Cu toate restricțiile astea, avu ne socotința să se potrivească sie însuși. Cunoștea pe toți care făceau lucru bun și elegant din vremea când stătuse câte va luni în Paris, acele luni de destrăbălare pe care meretă i le imputa tatăl său: șapte mii de franci aruncați pe fereastră fără a socoti datorile.

Toamna datorile astea supărau acum pe Arnold: expunându-l la plictiseala primejdioasă de a plăti cu bani peșini spre a'și face din nou credit.

N'avea încă acea siguranță a tinerilor lumefi care cumpără lucruri de preț mare fără să arate un gologan.

După opt zile, speriat de modestitatea pungei sale, ceru notarului Malruc să'i completeze acontul de 20 de mii de franci; cu toate acestea nu făcuse ne-bunii, nu'și cumpăraseră de cât lucruri absolut trebuincioase: câte-va costume, șase duzini de cămăși, o duzină de ghete, șase pălării, șase bastoane, cravatele și boldurile neevitabile, două cronometre, un inel cu armăniile sale, cărți de vizită, hârtie cu coroana de viconte, bijuterii foarte rare... un modest, un foarte modest echipament de om de lume.

Pentru ca să fiu cuvințios îmbrăcat, atâta tot.

Zicea asta cu mare sinceritate, nu

înțelegea ca cifrele facturilor să ajungă la înalțimi așa neprevăzute.

Se ocupa asemenea în chip prea grațios, de comanda surorii sale, comanda mult mai modeste de cât acele făcute pentru sine; căci Emiliană voia să poarte doliul până la căsătorie.

Ceea ce dânsa doria mai cu seamă erau albituri fine: sârmăna fată, de mai bine de zece ani nu avusese pe dânsa de cât până aproape grosolană.

Și la aceste comande și cumpărături se adăugau cheltuelile zilnice ale lui Arnold, viața luxoașă pe care se ncerca deja s'o ducă, trăsura de care se servea în toate zilele pentru că n'ar fi fost cuvințios din parte'i să se prezinte la legațiunea Statelor-Unite în birje ordinară.

Prieteni vechi îl atrăgeau la supoury fine, la petreceri alese și costisitoare. El era isbit acum mai mult ca oricând de enormitatea de avere trebuitoare unui om ca să țină un rang la Paris. Un milion nu era nimic, abia ajungea să se pună cine-va pe calea vieții.

Și cu toată ardoarea sa de petreceri, se simțea slab, incapabil să arunce praf în ochii furnisitorilor, ai cămătarilor, să joace acea comedie prin mijlocul căreia marii svânturați cheltuiesc un milion când n'au în pungă nici o sută de mii de franci.

Densus avea să'și mănânce milionul îndată, în chip prostesc; despre asta era sigur. Și pe urmă avea să întindă iar la mizerie, ca mai înainte.

Atunci gândul său se întoarse firește spre portul liniștit al căsătoriei; ia ce folos să înceapă de pe acum cu petrecerile? Își petrece oare cine-va mai puțin când e înșurat? După ce trece luna de miere, nu se întorc bărbații la cercurile lor, la distracțiile lor de flacă?

— Cu milionul meu neatins pot să mă căsătoresc într'un chip strălucit, da, foarte strălucit, pe când dacă aș aștepta...

Deci, odată deșteptată în el ideea căsătoriei, figura rîzătoare a miciei persoane cu care dantase iarna trecută, sora prietenului său Claudiu, fiica bogatului și puternicului comerciant Champagney îi trecu pe d'înainte. Și densus își traduse părerea prin aceste cuvinte:

— Asta ar fi ceva... uimitor. Și, chibzuindu-se mai bine, își zicea: — Sunt eu oare destul de copt pentru căsătorie?

În vremea asta primi următorul bilet care trecuse pe la Frochais:

«Scumpul meu prieten, așa mari schimbări s'au produs în viața de când cu vizita mea la Frochais în cât n'am avut vreme să'ți scriu până acum și n'am vreme nici acum să'ți scriu mult. Scusa-mă și, prezintând tatălui tău și d-soarei de Preuilly respectoasele mele omagii, mulțumește-le de ospitalitatea ce mi-ai dat.

«Ah, așa avea să'ți povestesc lucruri ciudate: primește o strângere de mână.

Claudiu Champagney.

«P. S. Găsitul s'a stafia de Guildo?» Această scrisoare păru lui Arnold o indicație a Providencei.

— Trebuie să mă duc la Havre; ar fi trebuit să mă fi dus deja la Havre; și eu așa avea să'și spun ceva ciudățeni. Asta fu o nouă ocazie de cheltueli căci nu'și cumpăraseră încă ceea ce tre-

bue omului în călătorie. De și fu modest în gusturi, tot n'o scoase la capăt cu mai puțin de o mie de franci.

După două zile, sosi la Havre și se prezintă la palatul pe care'l ocupa al-de Champagney în foburgul Strassburg însă care, în acel moment, era pe jumătate închis, de oare-ce stăpânii își prelungiseră șederea în vila lor de la Ingouville.

— Așa dar la Ingouville o să găsească pe d. Claudiu? întrebă Arnold.

— Nu, d-le, trebuie să fie la port cu d. Champagney, pentru că acum densus lucrează cu tatăl său.

Cu toată uimirea ce produse lui Arnold această știre, densus nu voi să s'arate prea surprins. Aceasta era vădit schimbarea pe care i-o anunța Claudiu.

— Dar d-ra e la Ingouville. — Da, da, se poate, dacă nu cum-va s'o fi dus să facă nișca vizite.

Arnold aruncă o privire asupra hălei ce servia de vestibul acelor locuințe, o sală enormă cu statui, cu tablouri, și se retrase pătruns de respect pentru bogăția d-lui Champagney.

— Iați ce va să zică a avea bani, zise densus.

Ajungând la grădina publică, stătu la gânduri: să se ducă în port să găsească pe prietenul său Claudiu? să aștepte a se face seară și urca la Ingouville? sau să aibă cutezanța spre a se prezenta d-soarei Champagney în lipsa tatălui și fratelui ei?

— E cu neputință ca dânsa să nu mă primească; mai întâi ea e stăpâna casei și pe urmă la țară vizitatorii se primesc oricând, oricând.

Luă o trăsura și ordonă birjarului să'l ducă la Ingouville; și cu cât înainta printre acele proprietăți frumoase, întreținute cu bogăție, cu pajisti verzi și groase ca covoarele, cu grilajuri aurite, cu cotețe pline de paseri din insule, respectul său pentru banii creștea.

— Oamenii aceștia sunt adeverații stăpâni ai lumii, murmură densus.

În momentul când trăsura sa se o-prea înaintea vilei de Champagney, se arătă o amazonă la cotitura drumului.

Era d-soara Berta Champagney care se întorcea supărată de la preumblare; supărarea ei venea de acolo că fratele său nu voise s'o însoțească.

Însă la vederea lui Arnold de Preuilly fața ei se însenină.

— Ce, d-ta, d-le? — Arnold se repezi să'i ofere mâna.

Berta se lasă în brațele lui. Nu lipsea de cât un lucru bucuriei sale, a-nume că n'o vedeau în acel moment de cât servitorele.

O, de ar fi putut să arate tuturor bunelor sale prietene din Havre cu ce grație îi servea de cavaler viconte de Arnold de Preuilly?...

— Dar ce surpriză e asta, d-le? — Și dintr'o aruncătură de ochi dînsa îl examină din cap în tălpi și îl găsi de o elegantă desevârșită.

De sigur nu era în tot orașul Havre un singur tîner capabil de atîta șic. — A trebuit să mă duc la Paris, d-soară, pentru afaceri, și n'am voit să mă întorc la Guildo fără a veni să vă prezint complimentele mele.

— Sau mai curînd să vezi ce mai face fratele meu, zise dânsa lingșindu-se, însă te vestesc că trebuie să'l aștepti.

— Ce, Claudiu nu e aci?

— Claudiu? Haha! fratele meu a devenit un om ciudat, d-le; am să'ți spu istoria; e ceva să mori de ris.

Întră în proprietate; Arnold se prefăcu a sta la indoială.

— Domnul tatăl d-tale o să mă ierte oare de indiscreția mea?

Berta făcu un gest ușor.

— Slavă Domnului eu sunt stăpân aci: vizita d-tale imi face mară plăcere și te reții până diseară. Fratele meu va fi încântat să te aibă la prînz, afară dacă nu cum-va mania lui comercială nu l'o fi schimbat și în privința asta.

«Căci, știți d-ta, prietenul d-tale e absolut ridicul; și-a pus în cap că e și acensul comerciant și că trebuie să dea ajutor tatălui care s'a obosit prea mult în vremea din urmă. Ah, ce mai de greșeli o fi făcînd prin biuroarii bietul meu frate.

Și Berta sbucni într'un ris disprețuitor.

Arnold ridea cu dânsa și zicea:

— Nu, cu adevărat, nu'm pot închi-pui pe Claudiu făcînd speculații cu bumbacul.

— Uite, să vezi, asta l'a apucat așa d'odată, a doua zi după ce s'a întors de la Guildo. Nu cum-va i-ai inspirat d-ta așa ceva?

— Ah, eu nu!

— Dar să nu mai vorbim de enormitatea asta care o să dureze până va veni gust fratelui meu să plece din nou pe Yachtul său. Să vorbim de d-ta, d-le, de fericita întâmplare care te-a adus la Havre.

— Nu e întâmplare, d-soară, ci dorința mea ferbinte de a vă revedea.

Dânsa roși ușor; știa că merita acest omagiu, și era cu desăvîrșire convinsă că ceea ce viconte de Preuilly iubia la dânsa era ea însăși, ochii ei albaștri, talia ei mlădioasă, spiritul ei, farmecul zîmbetului ei, și nici de cum milioanele ei.

Îl conduse în micul său salon, bogat și artistic mobilat și cum era foarte seducătoare în rochia'i de călărie, cu gatul gol, provocator, cu obraji roșii de călărie și de surpriză, uită să se ducă a'și schimba costumul și ascultă încântată povestirea lui Arnold despre unchiul lui, despre moștenirea — relativ mare — care ceruse venirea lui la Paris, despre schimbarea situației aceuia pe care se deprinsese a'l considera ca pe bărbatul ei.

Și numele de contesă îi răsuna la ureche. Deci dânsa nu făcu nici o împotrivire când Arnold îi apucă mâna și depuse pe degetele'i delicate un sărut fugar.

— O, d-le esclamă dânsa, și ești încet din salon, cu ochii plecați cu sfi-ală, însă cu buzele'i roșii zîmbitoare. Pe prag se prefăcu a amenința pe Arnold cu degetul apoi fugi ușurică.

Și după ce se închise în camera sa, fu coprînsă de o turbare care ținu un sfert de ceas; în vremea asta murmură:

— Cum s'a făcut asta? Așa repede!... Nu și-a putut ține secretul, și nici eu!... Căci mă iubește, asta e împede ca ziua, și mă iubește numai pentru mine iar nu pentru banii mei... căci acum fiind bogat s'a gândit la mine îndată.

Turburarea'i trecu; chemă pe camerista sa și'i ordonă s'o îmbrace cât se poate mai frumos.

A se citi urmarea în «Universul Literar» care va apăre Duminică viitoare.

Toate boalele secrete

LA BĂRBAȚI ȘI FEMEÎ
— vindecate în câte-va zile —
Un medicament declarat de toți marii medici din lume ca cel mai bun în vindecarea a oricărui fel de boale secrete la bărbați și femei, și care nu produce greață, nu strică pofta de mâncare și nu are nici un gust rău, este **Extractul de Copăvînă și Parigiună** al d-rului Thorn, din Londra, aprobat de consiliile sanitare superioare din România și Italia, și preparat în marele stabiliment chimic al D-rului Bertelli din Milan.
Acest extract **vindecă în 36 ore sculumente noui** și în câte-va zile cele mai vechi și mai rele boale la bărbați și femei, precum: *Blenoragie, fluorile albe, boalele uretrale și uretrine, reștrîngerile uretrei, durerile de spată și de rinichi, iritațiile uretrei, ale bîșiciei, ale uterului, cancerul bîșiciei, boala de piatră, erupțiunile scorbutice, oprirea și năstăpînirea urinei, etc.*
Întrebunțarea este lesnicioasă și se poate ține în cel mai mare secret.
Expeditarea se face cu cea mai mare discrețiune. — Un vas cu instrucțiune în românește costă 6 lei 50 bani.
Depozit pentru toată România la Drogheria Centrală a domnului **Mihail Stoenscu**, farmacist, Strada Academiei No. 2, București. Mai se vinde la farmacia «Ochiul lui Dumnezeti», Victor Thüringer, Calea Victoriei No. 154, București și la toate farmaciile din țară.
Toate boacănle ce nu vor avea pe din afară pecetea administrației ziarului «Universul» și pe dinăuntru o instrucțiune în românește tot cu pecetea ziarului «Universul», se vor refuza ca falsificate.

Toate boalele

— de ficat, stomac și inimă —
se vindecă întrebunțându-se **Hapurile vegetale indiane** precum și **Amar Indian** al D-rului W. SIMON, preparate în marele stabiliment chimic al D-rului Bertelli, din Milan. Aprobate de consiliile sanitare superioare din România și Italia.
Atunci că vindecă gîlbînarea, atacurile de venin, colica epatică, tumorile la ficat, inflamațiunea splinei, incuierarea de tranșii, disenteria, gastritea catarală, indigestiunile și nepofta de mâncare, durerile de stomac, durerile de cap, boalele uterine, încetarea periodului, period puțin și întarziat, periodul cu durere, panglică, slăbirea vederii provenind din alterația sîngelui și ficatului, nevrosele, palpațiile de inimă și idropisia, **Hapurile vegetale indiane și Amarul indian sunt și cel mai bun curățător al sîngelui stricat**, în urma boalelor ficatului sau ale electelor de microbi și miasme palustre (bătoase).
Piluțele indiane costă lei 2.80 și **Amarul Indian** lei 3.
Depozit pentru toată România la drogheria centrală Mihail Stoenscu, farmacist, strada Academiei No. 2, București. Mai se vinde și la farmacia «Ochiul lui Dumnezeti», Victor Thüringer, Calea Victoriei No. 154, precum și la toate farmaciile din țară.
Cuția adevăratelor Hapurî indiane și flaconul cu Amar indian vor avea o instrucțiune în limba română și vor purta pecetea administrației ziarului «Universul». Toate aceste medicamente care nu vor avea instrucțiunea cu pecetea ziarului «Universul», se vor considera ca falsificate, prin urmare nu se poate garanta efectul lor.

Impotența Bărbatului și Sterilitatea femeii

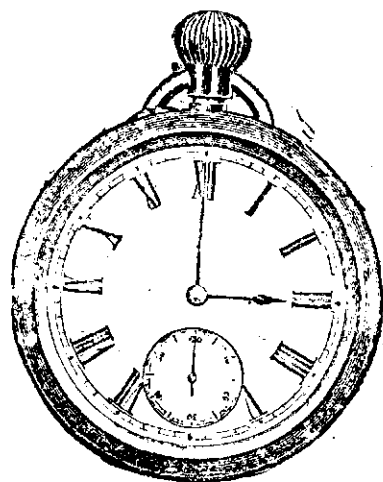
(Neputința de a face copii), precum și slăbiciunea de memorie, slăbiciunea d'a vedea și d'a auzi, poluțiunî sau perderi nocturne, florii albe la femei, boalele toate care provin din prea mult abuz al plăcerilor, se vindecă de sigur întrebunțându-se **GLOBULELE RECONSTITUANTE** ale dr. Taylor, aprobate de consiliile sanitare superioare din România și Italia, preparate în marele stabiliment chimic al D-rului Bertelli, din Milan, considerate cu drept cuvînt de dr. Duplais de la Academia franceză ca cel mai reconstituant cunoscut până acum.
Un flacon cu instrucție costă lei 8.50-
Depozitul pentru toată România e la Drogheria Centrală a d-lui Mihail Stoenscu, farmacist, Strada Academiei No. 2, București. Mai se vinde la farmacia «Ochiul lui Dumnezeti», Victor Thüringer, Calea Victoriei No. 154, București și la toate farmaciile din țară.
Adevăratele flacoane cu globule Taylor, vor fi înșurate sub cămașă cu o instrucție în românește, stampilată cu pecetea administrației ziarului «Universul».
«AURORA»
Societate de ajutor reciproc în cas de bădă și mîrte
INVITARE
Onor. membri sunt respectos rugați a asista la a VIII-a adunare generală ordinară care va avea loc Duminică 24 Aprilie (6 Mai) 1894, la ora 3 d. a., în sala Lazăr, Calea Văcărești No. 74. Rugăm pe Onor. Membri a asista în număr cât se poate de mare și precis.
1702—(3) COMITETUL.

MARE DEPOZIT

de
PALĂRII
— Pentru Bărbat și Copil —
de la lei 1.70 până la lei 5.50 bucata
La administrația ziarului «Universul», Strada Brezoianu No. 11, a sosit un transport de pălării, fason ultima modă, care se vînd cu următoarele prețuri:
Pălării moi pentru vară Lei 1.70
Pălării moi ultima modă » 3.—
Pălării tari ultima modă » 4.80
Pălării tari ultima modă » 5.50
Pălării roșii, verzi și albaștre, pentru copii » 2.50
Pălării marină pentru copii » 3.—
Pălării sunt de culoare neagră, maron gri, beige și tabac.
Nici cu 40 la sută mai scump nu se pot găsi asemenea pălării în toată țara.
Vindem eftin ca să aducem serviciul publicului nostru cititor.

CASA DE SCHIMB
Nachmias & Finkels
 No. 8 în nou palat Dacia-România, strada Lip-
 scani, în fața palatului băncii Naționale
 Cumpără și vinde tot felul de efecte
 publice, bonuri, acțiuni, scotează cu-
 pone și face ori-ce schimb de monezi.

Mare deposit de ceasornice

NE MAI POMENIT DE EFTIN

Ceasornic de buzunar, de nichel (remontoir)	5.60
Frumoase ceasornice de masă, cu deșteptător.	4.90
Ceasornice de masă cu deșteptător, de lemn sculptat, înălțime 35 centimetri. Aceste ceasornice sunt o adevărată podoabă pentru un salon. Nicăi cu 40 lei nu se pot cumpăra în România asemenea ceasornice. Noi le vindem numai cu	15.50
Ceasornice de masă cu deșteptător, formă patrată de aluminiu și metal galben așa zise «Mercur», de o frumusețe și eleganță rară. Le vindem cu prețul fabricii.	14.—
Ceasornice de masă cu deșteptător, de metal, așa zise «Student». Foarte frumoase și solide	10.50
Ceasornice remontoir de nichel	9.—
Ceasornice remontoir cu 2 capace frumoase gravate de metal soarelui aurite cu aur cel mai fin, pentru bărbați, care nu se poate deosebi de un ceasornic de aur veritabil.	15.50
Același ceasornic cu un capac, pentru dame	17.—
Ceasornic de argint cu 2 capace frumoase gravate și aurite cu aur cel mai fin, pentru dame. Nicăi o deosebire cu un ceasornic care se vinde cu 150 lei.— Bucata numai	21.—
Ceasornic de metal oxidat cu un capac (remontoir-encre), pentru bărbați	14.50
Același ceasornic pentru dame	16.50
Ceasornic remontoir de metal oxidat zugrăvit cu flori (noutate), pentru bărbați	16.50
Ceasornic remontoir de argint cu 2 capace frumoase gravate, pentru bărbați	19.50
Același ceasornic cu un capac pentru dame lei 19 și cu două capace	20.—
Ceasornic de precizie remontoir (obser. Watch), superior ancrei, de nichel oxidat și de metal alb extra, pentru bărbați	22.50
Frumoase ceasornice de metal oxidat (Calendar-encre) indicând orele, minutele, secunde, zilele, lunile, cât avem ale lunii și fazele lunare, bucata numai	32.—
Ceasornic remontoir de aur 14 carate cu un capac frumos gravat, pentru dame	34.50
Frumoase lanțuri de oțel pentru ceasornice.	70 bani.
Aceleși lanțuri aurite sau argintate	90 bani.
Alte lanțuri mai fine cu lei 1.20, 1.50 și 2 lei bucata.	
De vânzare la administrația ziarului «Universul» str. Brezoianu No. 11, București.	

MATTONIS
GIESHUBLER
 Cea mai curată
APA MINERALA

și care servește de sute de ani pentru boalele organelor respiratorii și de digestiune ale gâtului, stomacului și bătăilor.

Excelent pentru copii și reconvalescent și pentru femeile în pozițiune.

Cea mai bună băutura dietetică și rectoritoare.

Heinric Mattoni, Karlsbad și Viena

GOLD-CREAM
GERMANDRÉE

Dacă doamnele vrea ca pielea să le devie fragedă și frumoasă, să întrebuințeze acest gold-cream. Gold-Cream Germandrée mai previne și distruge încrețiturile pielii și are un miros din cele mai plăcute. Un borcan mare lei 2.50.

De vânzare la administrația ziarului «Universul», Strada Brezoianu No. 11, București.

cate-va cartușe cu dinamită. 4 inși nu aveau domiciliu și locuiau pe la prietenii.

„PATRIA“
Societate Română de asigurare și de reasigurare

Capital social vărsat **Lei UN MILION** Capital social vărsat
 Sediul Societății:
BUCURESCI, — Strada Smârdan No. 15, — BUCURESCI

Avem onoare a anunța că am început operațiunile de
Asigurare în contra accidentelor corporale
 ramură care se bucură de deosebitele simpatii ale publicului din Franța, Anglia, Germania, Austro-Ungaria, etc.

Primim asigurări asupra: Casului de moarte cauzată printr'un accident, precum și asupra Invalidității totale sau parțiale, și asupra Invalidității trecătoare.

Condițiuni liberale — Premii foarte estime
 Exemplu: Un avocat, bancher, funcționar, profesor, asigură:
 Lei 20.000 pentru cas de moarte
 „ 20.000 pentru cas de invaliditate
 „ 10 pe zi pentru cas de invaliditate trecătoare.

Pentru toate acestea sunt a se plăti Lei 42 anual (deosebit de taxa de timbru).
 La asigurări contractate pe 7 ani, ultimul an este gratuit.

(Prospecte se trimite după cerere gratis și franco.)
DIRECȚIUNEA.

STATIUNEA CLIMATICA „SOLCA“
— IN BUCOVINA —

Deja de mult cunoscută publicului român, situată la o pozițiune naturală admirabilă, inconjurată de păduri de brad și molid, cu aer foarte ozonifer și lipsit de colb, cu două stabilimente de hidroterapie, înzestrate cu cele mai bune aparate hidro și electroterapeutice, cu izvoare minerale naturale de tot felul, precum băi de stână naturală din izvoare din Solca, băi din extract de frunze de brad, molid, etc., băi de săpun, malt, etc., cu o altă secțiune de electroterapie, masaj și cură de inhalatiune. «Cure pneumactice după modelurile din Gleichenberg și Reichenhall».

Cure cu zer de oase (jintă), lapte dulce și kefir. — La stațiunea climatică Solca, se află locuințe frumoase, confortabile și estime, o bucătărie excelentă și camere complet aranjate. — Prețurile foarte moderate.

Sezonul începe la 15 Mai și durează până la 15 Septembrie
 În timpul sezonului se află la Solca o muzică foarte bună, teatru, reuniuni, etc. Două medici, farmacie și un birou telegrafic postal, se află la dispoziția vizitatorilor.

Din România calea cea mai apropiată este prin Berdujeni, Ițcani, Hadikfalva, Rădăuți. Informațiuni precum și prospecte se dau de

Președintele comisiunii de cură.
Dr. H. FORAS.

1660.—(16)

IMPORTANT

Pentru serbători, nunți și d-ni comercianți detal

Dulcețuri toate fructele cu vanilie foarte estime, șerbetură proaspătă în fie care zi, kilo	1.60
Licheruri Ananas	2.80
„ Benedictin	2.80
„ Chiuraso.	2.80
„ Sartreze.	2.80
„ Piperment	2.80
Alaș Cumel veritabil	2.40
Licher Napoleon.	2.—
„ Cacaoa a la vanilie.	3.50
Romuri Englezești.	1.50
„ Jamaica	2.40
„ Vanilie și Ananas	3.20
„ St. Georges	4.—
„ St. Helenes	5.50

Rachiuri bine preparate și cu bune gusturi pe Mengii Casi de la 1 fr. litru în sus.
 Veritabilă mastică de Hio 3 franci litru.
 Prăjituri proaspătă în fie-care zi 10 b. bucata.
 Licheruri la butile mai bune ca cele străine.
 Ambalajie frumuse, toate sorturile și foarte estime.

MARE DEPOZIT
 de spirt rafinat 100 centigrade cel mai fin

Alcohol de vin	Litru 2.—
Spirt de mașină	1.80
Spirt de lustru	1.80
Spirt rafinat pentru d-ni comercianți, se face reducere de preț.	
Bomboane, șampanie și toate articole de nuntă foarte estime.	
Cozonaci și Cuglefuri lucrate fin în vanilie pentru Paște.	
Siropur, vișine, smeură, lămâie, 2 fr. kilo.	
Cofetăria, T. D. Crețulescu.	
— La inger —	
1590.—(10) Str. Carol I No. 47.	

MEDIC ȘI CHIRURG
Z. OTTO

Am onoare a anunța onor. public și în special onor. mea clientelă că m'am mutat Calea Victoriei No. 111 (pedul Mogosoaiei), unde dau consultații medicale pentru ori-ce fel de boală de la 8—10 ore dimineața de la 2—4 ore după prânz și de la 6—8 ore seara.—Tot odată îmi permit a atrage atenția suferinșilor că, cunoscând de aproape toate medicamentele reșosatului Doctor Drasch, precum și metoda sa de tratament, pățimășii care doresc a fi tratați după metoda demnului Dr. Drasch, vor fi tratați astfel.

Bólele secrete la bărbați și femei sunt tratate cu succes sigur după metoda mea.

Tuberculoza (oftică, atac), la începutul ei, dacă nu va fi prea avansată, garantez completă vindecare; o mulțime de acte de mulțumiri stă la dispoziția bolnavilor.

26

Ton (Lacherda)
 La administrația ziarului «Universul», se află spre vânzare ton sau lacherdă, în cutie, pre parat cu unt-de-lemn de Nizza.—Cutia de 260 grame lei 1.15.

SALVADENT

REMEDIU SIGUR pentru înlăturarea durerii rilor masele și de dinți stricați, precum și a boalelor de gingii, gură și gât, vindecând chiar nesuferitul miros de gură și guturaiul: (troahnă, răsușald, gâlcile, anghină, abubă, orbalți, fisturi, șogădă, gingiile mâncate, umflături în făci, afidă, piatra și putrigaiul dinților gâdnost).

SALVADENTUL se mai poate întrebuința cu succes și în contra scurșurilor de urechi și de nas înlocuind nesuferitul „iodoform“ în toate ranele și răniurile, ca pansament.

Pentru salvarea denturii, vindecarea boalelor aci arătate și desinfectarea igienică a gurei, s'a găsit numai acest remediu sigur numit **SALVADENT**, aprobat de consiliul sanitar superior civil și militar, precum și de înaltele autorități științifice, în urma experimentărilor bine apreciate prin spitale, laboratorii universitare și Cabinetele ale dentiștilor, precum și prin numeroasa clientelă a mai multor medicilor cu reputațiune distinsă, asigurând prin certitate, baletina, scrisorilor de felicitări și mulțumiri multe pentru prețioasa descoperire a **SALVADENTULUI**, inventat de d-nu **S. Popini**, vechiul farmacist șef al spitalelor civile din capitală, care a știut să prepare acest medicament sub formă de pulvere antisepctică, analgesică, calmantă, topică, „soluțivă“, desecționând membrana mucoasă și lesinfectând energetic gura, fără nici un pericol de străvire; înghițindu-se chiar și de un copil, de ore la unele din boalele arătate **SALVADENTUL** se suflă în gât. Gustul și mirosul medicamentului sunt destul de plăcute.

„**SALVADENTUL**“ se găsește la toate farmaciile (Depozite la drogeriile din București precum și la Administrația ziarului „Universul“), și la inventator.

Cutia 1 Leu.

VINUL DE QUINIUM
LABARRAQUE

aprobata de Academia de Medicină din Paris, este resumatul, condensat al tuturor principiilor active ale chininei. «Câte-va grame de quiniom produc același efect ca mai multe kilo de chinina.» (RONQUET, Profesor al Școlii de Farmacie din Paris.)

«După ce am căutat mult timp un tonic puternic, l'am găsit în quiniomul D-tale, pe care l consider ca reparatorul fără seamăn al constituțiilor slăbite.» (D' CABARET.)

«Vinul de Quiniom Labarraque este compozițiunea cea mai folositoare a chininei în traterea frigurilor. Efectele sale sunt mai cu deosebire notabile în frigurile vechi de acces și n' auzezia palustră.» (BOUCHARLAT, Profesor la Academie.)

Fabr. L. FRERE, 18, Rue Jacob, Paris.
 IN TOȚE FARMACIILE

UN TĒNĂR

în etate de 22 de ani nelămurat, ocupațiune mecanică, dorește a găsi un proprietar de mașină de treierat cu o garnitură sașă două, în modul acesta, proprietarul cu mașinile iar tēnărul cu conducerea reparației și cheltueli, iar câștigul se împarte după înțelegere fără leafă.

Sașă tot acest tēnăr caută pe un oarecare domn care posedă capital de 6,000 lei, și voește a întreprinde o afacere cu un câștig de 4,000 lei la 6000 pe fie care an.

Acest tēnăr dispune ca cauciune o proprietate de la 2—3000 franci.

Doritorii se vor adresa la administrația ziarului «Universul» prin scrisori.

1666 (3)

Somiere elastice
 cele mai solide, pentru paturi, se fabrică în atelierul de țesături de sirmă a lui

LUIGI CAPRARI
 —Calea Griviței, 110—
 Somiera solidă și elegantă, născută de Luigi Caprari, a fost premiata cu premiul I la concursul din Târgul Moșilor.
 În fabrica aceasta, se confecționează grătare, dърмоane speciale pentru alegerea nisipului, petrișului, neșbiel și altele. 681

Mare deposit de cravate
 La administrația ziarului «Universul», se află un mare deposit de cravate de fail, satin și foulard, cu prețul de la 0.70 bani bucata până la 2.40.

!16.500 CEASOARNICE! A. Wasmuth & Comp.
 — CU INELE CONTRA BĂTĂTURILOR —
 s'a vânzut în timp de 9 luni în România
 Dovadă că aceste inele constituiesc astăzi **CEL MAI SIGUR REMEDIU** în contra bătăturilor, depărtându-le, fie ele cât de înrădăciuite, în timp de 3 până la 4 zile.
 Costul Ceasornicului **Lei 1.25.** — De vânzare la toate farmaciile și drogeriile din țară.
 Depui general pentru toată România la **VICTOR TRĂINGER**, farmacist, București, Calen Victoriei 154, de unde se trimit contra Lei. 1.60 franco în ori-ce localitate țeref.

Mare asortiment de parfumuri
 de renumite fabrici (GIRAUD din Grasse lângă Nizza (Franța) țara florilor.

Jokey-club, Fin proaspăt, Opponax, Ylang-Ylang, Trandafir, Gelsomin, Mosc, Patuli și Mare chaf, lei 2.90 sticla. — Mușchet de Alpi, Iris alb, Lila alb, Viorele de Italia, Heliotrop alb și Austral bouquet, lei 4 sticla. — Brise Vandia, Pean de Spagia și Bouquetul Haremului, lei 4.25 sticla. — Viorele de Nizza, Bouquetul florilor din Grasse și Ess-Bouquet frances, lei 4.50 sticla. — Trandafir de provence și Bouquet Imperial de Roussie, lei 6.50 sticla. — Eșeuță Ixia Lys du Japon, lei 6 sticla.

De vânzare la Administrația ziarului Universul, strada Brezoianu No. 11 București.

CAFEA

CAFEA Rio Calitatea I	Kilogr. Lei 3.30
„ Salvador.	3.60
„ Martinică	3.80
„ Ceylan	4.30
„ Moca.	4.80
Cafea regală (cicoria) pachet de 200 gr.	0.35
ZACHAR bucățele	1.15
De vânzare la administrația ziarului «Universul», Strada Brezoianu No. 11, București.	